

Chương 14

“**C**háu có nhìn thấy Kristan không?” Bàn tay đang đưa cái bánh sandwich lên miệng của Johnny cứng đờ giữa không trung. Jess đứng ở bàn vừa uống nước ngọt vừa quan sát cậu.

Cậu thanh thanh cổ họng. “Cô ấy đang ở thư viện.”

“Vào tối thứ Sáu sao?”

“Đến hạn nộp bài.”

“Có gì thú vị không?” Và giọng nói của cô lộ vẻ hào hứng thấy rõ.

Cậu đưa mắt nhìn cô và đáp trả, “Cháu không quan tâm nên không hỏi đến.”

Cô khịt mũi khinh bỉ. “Cô thế đấy. Hai đứa. Cháu không biết đấy thôi, đó có thể là một chủ đề rất hấp dẫn đấy.” Cô lại làm một hợp nước ngọt nữa. “Tập dượt thế nào rồi?”

Vẫn nhìn cô chằm chằm như một kẻ tâm thần, “Đợi cháu ăn xong đã. Sau đó cháu sẽ đến thư viện đón cô ấy.”

“Tốt lắm. Cô cũng không muốn con bé một thân một mình đi khắp nơi.”

Jess vuốt ngược tóc mái cậu ra phía sau và hôn lên trán cậu, “Cảm ơn cháu vì đã chăm sóc cho con bé, Johnny.”

“Cùng Bầy với nhau thì đều sẽ làm thế mà, đúng chứ?”

“Cháu đã thông minh hơn rồi đấy, nhóc ạ.”

Cô vớ lấy cái áo paca, và Johnny thản nhiên hỏi, “Cô quay trở lại văn phòng sao?” Chuyện như cơm bữa ấy mà. Thời gian làm việc của cô rất dài và vào những lúc cấp bách, cô còn có thể ngủ lại văn phòng nữa cơ. Nhưng thay vì câu trả lời “Cháu nghĩ sao nào?” quen thuộc, Jess lại nhìn thẳng vào mắt cậu, và chậm rãi lên tiếng, “Phải, cô quay trở lại văn phòng đây.”

“Vâng.”

“Giờ cô sẽ đi làm chuyện đó đây.”

“Vâng.”

Cô lại nhìn cậu một hồi lâu nữa, sau đó nói, “Chào cháu,” trước khi rời nhà bếp.

Kì quái thật, nhưng Jess cũng đã kì quặc sẵn rồi. Cậu lôi điện thoại di động ra và gửi cho Kristan một tin nhắn:

CẬU NỢ TÔI NHIỀU ĐÂY.

Tin nhắn trả lời đến trong vòng chưa đầy một phút,

GẶP CẬU LÚC 9h, TỐ SẼ MUA KEM.

Cậu cười và nhắn lại,

NHỚ ĐÓ.

Smitty mở cửa. “Em đến trễ.”

“Anh đâu có hẹn giờ chính xác.”

“Và em bị ám ảnh với cái áo này à?”

“Tôi rất thích cái áo này.”

“Anh quá to.”

“Không to lắm đâu.”

Smitty nắm lấy mũ áo và kéo nó xuống cho đến khi khuôn mặt cô hoàn toàn bị che khuất. “Thấy chưa? Quá to.”

“Anh có cho tôi vào không hay anh định tiếp tục ngược đãi tôi ngay tại hành lang này?”

Anh nắm lấy cái mũ áo quá khổ và kéo cô vào bên trong.

“Này!”

Anh kéo khóa cái áo paca của cô, xoay cô một vòng, và giật nó ra khỏi người cô.

Cô vấp té về phía trước. “Anh đang làm gì thế?”

“Ngược đãi em trong căn hộ của tôi thay vì ngoài hành lang.” Anh tóm lấy eo cô và ném cô về phía bên kia căn phòng. “Và giờ tôi sẽ ngược đãi em trên ghế sofa.”

Jessie cười to, leo ra khỏi cái ghế và bỏ chạy.

“Em đang tự tìm khổ thôi, em biết tôi thích trò mèo vờn chuột đến thế nào mà.” Smitty chậm rãi theo chân cô. “Tôi nghĩ cũng đã đến lúc thực tập câu thương cho roi cho vọt ta vừa bàn hôm qua rồi nhỉ.”

Khi đôi mắt lấy lại được tiêu cự, cô nhìn thấy Smitty đang nằm trên người mình. Cả hai đều sức cùng lực kiệt. Cô xoa xoa mái tóc ướt đẫm mồ hôi của anh, tận hưởng sức nặng đang đè trên người mình. Đầu anh đang gác trên ngực cô.

“Tôi có nặng quá không?” chỉ ít anh còn đủ tử tế để hỏi thăm cô.

“Không.”

“Tốt. Vì tôi đang cảm thấy vô cùng thoải mái.”

“Chắc. Miễn anh vui là được.”

“Em đã thông minh hơn nhiều rồi.”

Cô cũng không biết họ đã giữ nguyên tư thế ôm lấy đối phương này trong bao lâu nữa. Cô dần dần chìm vào giấc ngủ, và khi cô tỉnh dậy vài giờ đồng hồ sau, họ đang nằm cạnh nhau, mặt đối mặt, tay và chân quấn chặt lấy nhau.

Jess cứ nghĩ Smitty đang ngủ say cho đến khi anh ta cất giọng hỏi, đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền, “Em đói à?”

“Thèm muốn chết rồi đây.”

Vẫn không buồn mở mắt, anh hôn cô và đặt tay lên đầu Jess. Anh bắt đầu ấn cô vào trong tấm chăn và cô tát văng đôi tay xấu xa ấy ra.

“Tôi thèm ăn kìa, đồ mọi rợ!”

Smitty cười vang và lăn một vòng. “Em đâu thể trách một người đàn ông đang nỗ lực gắng sức chứ.”

“Giải thích cho tôi nghe một lần nữa xem, vì sao tôi không thể mặc áo hả?”

Smitty rời mắt khỏi đĩa thịt bò gân như đã bị anh ngấu nghiến sạch sành sanh. “Quần áo dễ phân tán lắm. Em khóa thân thì lại có thể xoa dịu tôi đấy.”

Cô cười khúc khích và tiếp tục quay trở lại bữa khuya của mình. Sau khi ăn xong, Smitty lại dựa vào ghế ngồi của mình. Cô có vẻ khá thả lỏng và thoải mái. Thế nên anh mở miệng hỏi cô vấn đề anh đã thắc mắc trong nhiều ngày nay.

“Jessie Ann?”

“Gì vậy?”

“Bây của em đang gặp phải rắc rối gì vậy?”

Cô cau mày. “Anh đang nói cái gì thế?”

“Em đã nói dối tôi vào hôm trước. Không có ai đột nhập vào cả. Thật sự thì chuyện gì đã xảy ra?”

Jessie mang cái đĩa của cô đến bồn rửa chén, nỗ lực kéo dài thời gian để có thể nghĩ ra một lời nói dối thuyết phục hơn. Lần này anh không cho phép cô qua mặt mình nữa. Anh muốn một câu trả lời thẳng thắn.

Khi cô xoay người lại, lời nói dối trên môi, nhưng anh đã đứng sau lưng cô từ lúc nào. Cô giật thót, nhảy dựng ra sau và đụng phải kệ bếp.

“Nói tôi nghe sự thật, Jessie. Dẹp cái đồng chuyện bịa đặt của em đi.”

Cô mở miệng, và anh nói ngay, “Và em mà nói dối thì tôi sẽ biết ngay.”

Cô khép chặt miệng và ngược lên nhìn anh. Cô rất muốn kể cho anh nghe mọi chuyện. Anh có thể đoán được từ nét mặt của cô, nhưng cô vẫn không chịu tin anh. Vì một vài lí do đáng hận nào đó. Anh cần có được lòng tin tưởng của cô.

“Những gì em kể tôi nghe sẽ không thoát khỏi căn hộ này. Chỉ là chuyện giữa em và tôi thôi.”

Cuối cùng, cô mở miệng, “Anh có thể sẽ phải lâm vào tình huống vô cùng khó xử.”

“Ý em là sao?”

Jessie lách ra khỏi anh và bước đến tủ lạnh. Cô chộp lấy một trong những hộp kem sô-cô-la em gái anh cất trữ trong tủ lạnh. Cô đặt cái hộp vào lò vi sóng, quay trong vòng mười lăm giây, vớ lấy vài cái thìa, và mang tất cả quay trở lại nhà bếp. Cô ngồi xuống, gác chân lên ghế. Jessie hát nhẹ đầu, ra hiệu cho anh ngồi xuống vị trí đối diện.

“Hôm nọ ở văn phòng, anh đã gặp cô con gái Kristan của May rồi nhỉ.” Cô gỡ nắp hộp kem ra và lập tức vét một thìa đầy.

“Ừ.”

“Danny không phải cha ruột của con bé. Cậu ấy gặp tôi và May khi cô ấy đã mang thai bảy tháng. Cha ruột của Kristan muốn cắt đứt tất cả quan hệ với May và đứa con này.”

“Nhưng giờ anh ta đã trở lại?”

“Giờ anh ta đã trở lại.”

Cô tỏ ý bảo anh cùng ăn kem. Anh không thích kem cho lắm, nhưng bây giờ không khác gì những lúc ở cạnh một kẻ nghiện rượu hay nghiện thuốc lá. Nếu bạn muốn họ mở miệng, muốn moi thông tin từ họ, đôi lúc bạn phải nhập bọn.

“Nếu như bọn tôi cho rằng gã ta chỉ muốn làm thân với con gái, cả Bầy sẽ không phản đối thế này. Có thể Danny sẽ cảm thấy không vui, nhưng cậu ta sẽ nghe lời của tôi. Tuy nhiên, bọn tôi không nghĩ rằng gã ta muốn thử tình cảm cha con này. Bọn tôi nghĩ gã cần tiền và gã sẵn sàng dùng đứa con gái để đạt được điều ấy.

“Jessia Ann, tôi vẫn không hiểu vì sao em lại cứ khăng khăng bung bít chuyện này đi.”

“Bởi vì cha con bé là Walt Wilson.”

“Ai cơ?”

Jessie nở một nụ cười nhẹ làm anh điên đảo. Quả là ngây thơ đến mê muội. “Walt Wilson? Của Bầy Wilson? Em họ của anh?”

Anh lắc đầu. “Vẫn không nhớ nổi gã ta.”

“Ở ngoài Smithburg, Alabama.”

Smitty căng đầu ra suy nghĩ và rồi cuối cùng, anh cũng đã thành công. “À, phải rồi. Tôi nhớ ra rồi.” Anh nhăn nhó. “Chúa ơi, có một lần tôi đã buộc anh ăn phân.”

Jessie dụi dụi mắt. “Anh đang nói đùa à?”

Anh gãi gãi cằm, cố gắng đào những kí ức xưa cũ ấy ra. “Ừ, có đấy. Nếu tôi nhớ chính xác thì gã ta bắt nạt Sissy. Khiến con bé khóc. Lúc ấy bọn tôi nào đã được tám, chín tuổi đâu. Con bé chỉ có sáu hay bảy tuổi thôi. Tôi định buộc gã ăn đất cát gì đấy... nhưng bọn họ có nuôi một con chó.”

Và điều khiến anh nhẹ lòng là, Jessie thế mà lại cười. “Quả là một câu chuyện kinh khủng.”

“Tôi biết. Tôi biết. Tôi cũng chẳng lấy làm tự hào khi kể nó đâu. Nhưng đó là sự thật.” Anh lại xúc một thìa kem đây, món này ngon nhiều hơn anh tưởng. “Và em không muốn kể cho tôi nghe bởi vì em đã sống ở Smithtown đủ lâu để biết về cương lĩnh của dòng họ Smith.”

“Gia đình thứ nhất,” cô đọc vanh vách. “Bây thứ hai. Những kẻ khác sau cùng.”

Hoặc chết, bố anh lúc nào cũng bổ sung thêm vào. Một cương lĩnh ông đã nhồi nhét vào đầu lũ trẻ đang trưởng thành. Tất cả các thành viên họ Smith ở mọi thị trấn đều tuân theo tôn chỉ này. Và cũng như thế, mọi người đều biết là nếu bạn dám động đến một tên Smith - thật sự, thật sự động đến họ - cũng đồng nghĩa bạn đã gây hấn với tất cả những người mang họ Smith. Và không ai muốn chuốc phiền phức này vào người.

“Bây Wilson có quan hệ huyết thống với các anh,” cô nói.

“Xa lắm.”

“Nhưng vẫn có. Tôi đã sống ở Smithtown đủ lâu để biết lối sống của các người. Tôi không hề nghi ngờ Bây của tôi có thể tham chiến với bọn Wilson và chiến thắng. Nhưng tất cả các bây Smith...?” Cô thở dài một hơi và tiếp tục chiêu đãi bản thân kem lạnh.

“Được rồi. Em nói có lí đấy. Thôi thì thế này vậy. Tôi sẽ lạng lẽ điều tra chuyện...” “Bobby Ray, tôi không muốn lôi anh vào mớ hỗn độn này.”

“Hoặc em để tôi kết thúc nó,” anh dịu dàng an ủi. “Tôi có thể lạng lẽ điều tra việc này. Có lẽ với sự hỗ trợ của tôi, anh ta sẽ chịu lui bước thì sao. Nếu tất cả những gì anh muốn là tiền. Nhưng nếu anh muốn gặp lại con gái thì...”

“Thì chúng tôi sẽ không phản đối gì cả. Chúng tôi chưa bao giờ nói dối Kristan. Con bé biết Danny không phải cha ruột của nó, nhưng cậu ấy là cha của con bé. Con bé có một trái tim rất nhân hậu và tôi sẽ không cho phép bất kì kẻ nào làm nó tổn thương.”

“Hiểu rồi.” Anh rướn người về phía Jessie và nắm lấy tay cô. “Những hãy để tôi giúp em.”

“Anh chắc không? Tôi biết bố anh có thể trở nên tàn độc thế nào.”

“Đừng lo lắng về ông già nhà tôi nữa. Ông ấy là gánh nặng cuộc đời này của tôi.”

“Quả là một cách miêu tả về bố vô cùng dễ thương.”

Smitty cười. “Em có thiện cảm với ông ấy mà, đúng không?”

Jessie liếm thìa của cô. “Anh biết đấy, ông ấy luôn làm tôi cười. Và khi ông tìm ra tôi ở dưới bàn...”

“Dưới bàn?”

“Tại những bữa tiệc bố mẹ nuôi ép tôi đi. Ông không bao giờ nói với người khác tôi đang ở đây cả. Thay vào đó, ông đưa tôi một chai... ừm, một chai bia.”

Smitty đặt khuỷu tay lên bàn và vùi mặt vào lòng bàn tay. “Ôi Chúa ơi.”

“Và ông sẽ bảo, ‘Đừng lo lắng điều gì, cô gái nhỏ, con sẽ không sao đâu.’ Tôi cũng không hiểu ý của ông, nhưng câu nói này luôn làm tôi phải cười khúc khích.”

“Có khi là do tác dụng của bia đấy.”

“Anh có chắc chắn không, Bobby Ray?” cô hỏi sau một vài phút im lặng.

Anh thả tay xuống bàn. “Tôi luôn có thể đoán ra khi nào em đang nghiêm túc vì em sẽ gọi tôi là Bobby Ray.”

“Tôi đang rất nghiêm túc. Tôi không muốn xen vào giữa anh và gia đình anh.”

“Cung ơi, nào có chuyện đó. Bạn bè thì sẽ giúp đỡ lẫn nhau thôi. Và chúng ta là bạn. Giống như tôi và Mace vậy.”

Cô cười đầy nham hiểm. “Anh cũng ngủ với Mace sao?”

“Chỉ khi anh ta cần giải quyết nhu cầu thôi.”

Jessie cười lớn, một âm thanh tuyệt vời vang vọng trong khắp căn hộ của anh. Smitty chồm người về phía trước, đưa mắt ngó vào hộp kem. “Tôi đang nghĩ không biết nên làm gì với đồng kem thừa này đây.”

Anh ngược nhìn Jessie, một bên mày nhướn lên. Cô hét lên một tiếng nhỏ và bỏ chạy.

Smitty ngồi trở lại ghế và cất giọng hỏi cặp mông trần đáng yêu đang cố tẩu thoát, “Em đang chạy đi đâu đấy? Căn hộ này chỉ có một phòng thôi.”

Jess xoay người và nhìn đồng hồ. Cô ngủ quên mất rồi. Đã gần tám giờ sáng.

Cô ngồi dậy và cánh tay của Smitty lập tức trườn lên eo của cô. “Đừng đi.”

“Tôi phải làm bữa sáng cho bọn nhóc và tôi đã lỡ hẹn rồi.”

“Hôm nay là thứ Bảy mà. Ở lại qua tuần đi.”

“Không thể được.”

“Vì sao?”

“Ừm...”

“Em vẫn đang cố nghĩ ra một cái cớ,” anh nhỏ giọng lầm bầm.

“Tôi không có cớ nghĩ cớ.” Chúa ơi, cô phải ngừng nói dối lại thôi. Nhưng anh ta đang mong mọi cái gì kia chứ? Quan hệ tình dục bình thường không bao gồm ngủ lại và cuối tuần. Chỉ ít họ sẽ không nếu cô đủ quyết tâm không lún quá sâu vào chuyện này. “Tôi thật không thể...”

“Tôi biết,” anh ta ngắt lời, ngồi dậy. “Hỏi Bầy của em đi.”

Và trước khi cô kịp ngăn anh lại, anh đã chộp lấy cái điện thoại di động cô đặt trên tủ đầu giường.

“Trả cho tôi!”

“Sau khi tôi có được câu trả lời đã.” Anh mở điện thoại, đứng lên và lướt qua danh sách liên lạc của cô. Jess cố giật lại cái điện thoại nhưng anh cứ di chuyển liên lạc khiến cô không thể nào bắt kịp.

Anh kê di động vào tai và hỏi, “Chào, ai vậy? À, chào, May. Jessie Ann bé nhỏ đang ở đây...”

“Mau trả cái thứ quái quỷ ấy lại cho tôi!”

“... bò cũng nghe rồi đấy, và tôi đang cố xin phép các bò cho cô ấy ở lại nhà tôi hết cuối tuần vì sẵn dịp bố mẹ tôi không có ở đây.”

“Tôi không đùa với anh đâu!”

“Phải, cô ấy bảo cô ấy đã lỡ bữa sáng rồi, nhưng tôi nghĩ cô ấy có thể bù lại vào những ngày khác mà nhỉ. Ừm... Ừ, vẫn còn đang trần như nhộng đấy.”

Cô thở hắt hển. “Bobby Ray!”

“Giữ cho cô ấy khóa thân hết những ngày cuối tuần sao? Ừ, tôi có thể làm được. Phải. Khóa thân và vui vẻ. Tôi sẽ xử lý ổn thỏa mà. Cảm ơn bò.”

Anh quay đầu nhìn ra sau lưng. “May bảo em có thể ở lại.”

Jess giật lấy cái điện thoại từ tay Smitty, và khi cô đưa đến gần tay, cô nghe cả Bầy đồng thanh hét lên, “Cuối tuần vui vẻ, Jess!” trước khi cúp máy.

Jess thô bạo đập điện thoại, cô định quay lại mắng mỏ Smitty nhưng anh đã biến mất - cùng với quần áo của cô!

Mặc dù căn hộ này chỉ có một phòng thông nhau, nhưng gã đàn ông vô cùng xảo trá. Và trong khi Jess đang xoay vòng vòng tìm kiếm anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô - trên tay trống không.

“Quần áo của tôi đâu rồi?”

“An toàn.” Anh vươn tay ra tóm lấy cô. “An toàn hơn em.”

Jess tát văng bàn tay anh đi và nhanh chóng lùi lại. “Tôi sẽ không ở lại đến hết tuần đâu.”

“Em sẽ phải ở lại nếu em muốn nhìn thấy quần áo của mình một lần nữa.”

“Đồ tổng tiền!”

Cưỡng đoạt. Và giờ thì vác cặp mông xinh xắn ấy sang đây. Em biết là tôi rất cau kỉnh vào buổi sáng mà.”

“Anh đi... này!”

Smitty vác Jess lên và quay trở lại, ném phách cô lên giường. “Tôi không biết vì sao em cứ khăng khăng chống đối tôi.” Nụ cười của anh rất từ tốn và tà ác. “Vì cả hai ta đều biết em sẽ cho tôi những gì tôi muốn.”

“Anh đúng là một tên khốn tự cao tự...”

Anh hôn cô, dùng cơ thể săn chắc ấy ghì cô lại, đôi tay rắn chắc nắm lấy tay cô và kéo lên đỉnh đầu. Trước khi Jess có thể hoàn hồn thì cô đã quần quai và thở hổn hển dưới thân anh.

“Tôi cá là,” hơi thở phập phồng của anh thổi vào tai cô khi anh hơi xô dịch người một chút, “Tôi có thể giữ em trên giường hết những ngày cuối tuần đấy.”

Và dù cô có phẫn nộ và hừng thụ đến mấy thì... anh cũng đã làm hết như lời tuyên bố này.